

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Nr. 415 E ex 1931.

Cătră P. On. Oficii protopresbiterale și On. Oficii parohiale din Eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Ajungându-ne la cunoștință, că sunt epitropii parohiale, cari nu se conformează întru toate dispozițiunilor din vigoare, atragem luarea aminte, că în înțelesul punctului C. al Art. 15 din Regulamentul pentru administrarea afacerilor epitropești datoria epitropilor parohiali este între altele a ține un registru de venituri și cheltueli.

Dreptaceea P. On. Oficii protopresbiterale și On. Oficii parohiale să controleze oare epitropii parohiali se conformează acestei dispozițiuni regulamentare și întrucât nu s'ar conforma, îndată să facă raport Consiliului eparhial, ca să se poată lua măsuri de constrângere pentru respectarea aceluia regulament.

Caransebeș, din ședința consiliului eparhial, ținută în 26 Ianuarie 1931.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu

In serviciul adevărului.

Mă gândesc la Sfânta Evangelie a lui Zacheu și la magistrala pildă a Vameșului și Fariseului.

Ce puternice.... ce sublime învățături conțin aceste evanghelii — ca de altfel fiecare filă, fiecare șir din candida și sobra Scriptură Sfântă!

Din senina lor contemplare mă trezește însă gândul, cel ce, pe firul ideilor trezite de aceste minunate pasagii, mă transportă în zilele noastre și la adevărul trist, că în aceste zile, goana după averi și mândria cu tot cortegiul pe păcate izvorit din ele sunt stăpâne, pe când

renunțarea la comorile pământești pentru cea întru Christos bogăție și smerenie nu sunt acasă.

Mă aduce gândul la adevărul, că în privința hameșiei și corupției, veacul nostru își are cu nemiluita vameșii, împotriva cărora murmurul mulțimei strivite și secătuite economiceste și moralicește se ridică mai înciudat decât oricând. Vameșii zilelor de acum însă nu se supun judecării conștiinței și la sentința ei nu se duc la biserică, unde cu fruntea plecată sub greutatea recunoașterii păcatelor, prin rugăciuni umilite și desnădăjduită ținută, să-și dovedească pocăință și prin aceasta dorința de îndreptare a vieții. Și nici măreața pildă a lui Zacheu, care demonstrează cum trebuie întâmpinat Iisus și cum reînviată viața în El — nu mișcă inima gonacilor noștrii spre falsa și amăgitoare strălucire, ce o impresoară bogăția și mărirea lumească. Gonacii aceștia, incorecți manipulatori ai banului public, nu se opresc pe pământ din avântul lor diavolesc, decât căzând, sau sleiți pe betonul rece al vreunei celule de pușcărie, sau — de moarte bună ori disperați și de mâna proprie adesea — în negrul mormânt și vecinica osândă.

Fariseii!? Acești lăduroși și hulitori! O... semănța acestora n'a pierit nici după 19 veacuri de creștinism, ba ce-i mai mult, cei din zilele noastre, lustruiți cu rafinementul cel din nota vremii și de sub vădita mască a smereniei — sunt mai nesuferiți. Aceștia pe de-o parte, iar pe de altă parte tot atât de nesuferiți, dar și mai primejdioși sunt aceia, cari exploatănd nemilos poporul, sunt după chipul vameșilor celor urgișiți din vechime, iar prin lăduroșenia și bârfirea lor alunecă în fariseism turbat și anume: nu se văd oare luptătorii electorali ai diferitelor partide politice, cari prin toată atitudinea lor nu dovedesc decât preocupare egoistă, cum se laudă pe sine în adunări, că sunt atât de cinstiți și

binevoitori nației, judecând în același timp cu toată cruzimea pe cei din tabere contrare, împotriva cărora asmuță mulțimea până și prin cuvinte ca: „alungați-i cu pietre ca pe niște câini când mai vin printre voi“. Ceeace rezultă însă din aceste nefaste propagande este, nu aceea, că cei ce se batjocuresc și învinovătesc reciproc să fie alungați, ci dimpotrivă ei sunt primiți cu fanfare și coruri, pecând urile și neînțelegerile pe temă de averi sau mândrie jignită ș. a. dintre cei ai păturilor de jos se accentuează prin patima politică și sub pretextul ei iau forma răzbunărilor prin incendieri și chiar asasinat.

Apoi îți vine să crezi, că păgânismul acum, în al douăzecilea veac de creștinism, e în culme, când vezi și auzi indivizi mândrindu-se unii față de alții, nu cu faptele credinței, ci cu toate fără de legile, actele de violență etc dar mai ales cu talentul la „învârteală“.

Ce imoralitate, ce monstruoșitate... ce întunerec: căci asasinatetele, spargerile, furturile — indiferent de drumul mare sau tănuite —, căci faptele rele, înșelăciunile și minciunile de tot soiul și dela ordinea zilei nu sunt roadele luminii!

Ce întunerec, ce bezna și lumina ce se luptă cu el e împuținată; împuținată căci mulți din urmașii acelor, cărora Christos le-a zis: „*Voi sunteți lumina lumii*“, zac sub obrocul multora din păcatele sus înșirate.

Întunerec, da!... Acesta-i în general adevărul dureros, pe care izolatele excepții de frumoase fapte creștine nici pe departe să-l desmintă, ci prin contrast îi accentuează mai ales hidoșenia.

... Sa întrevadă dar cititorii acestor rânduri realitatea, așa cum în slujba adevărului am voit s'o descriu și convingi de urșenia ei, să cerceteze sfintele evanghelii, la cari gândind, am pornit articolul acesta și prin prizma sublimelor învățături, să judece; oare cu modul lor de viațuire nu contribuie și dâșii la urșirea acestei realități. Și dacă se simte careva prins în mrejele tentațiilor îmbogățirii și măririi, să înțeleagă că: *deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune — cele pământești — afară de a servi lui Dumnezeu*“ (Prov); să înțeleagă, că adevărata comoară este în cer și fericirea în Mântuitorul Christos, pe carele după exemplul lui Zacheu să-l căutăm și primim în casa sufletului, nostru spre a se face „*mântuire acestei case*“.

Iar pe raza luminei învățăturilor din pilda Vameșului și Fariseului să se coboare în inima celor păcătoși înțelegerea, că smerenia este baza vieții creștinești și că baza smereniei este recu-

noașterea păcatului, pe care să ne nizuim a-l șterge din sufletele noastre prin rugăciun și lacrimi de pocăință, dobândind îndreptare vieții noastre. Să recunoaștem apoi cei mândrii și pizmași, că trufia este „*răsadul tuturor păcatelor*“ (Sirah 3, 27). Căci oare nu trufia vorbește din cel ce refuză orice sfat lăudându-se că „*eu știu toate celea*“ și din cei cari făcându-și de cap strigă că „*nu le pasă de nime*“? Sau înjurătorii de cele sfinte nu se ridică ei cu mândria și huliirea împotriva celui Prea Înalt? Dar dușmăniile, intrigile și răzbunările ce bântue toate păturile sociale, nu sunt și ele roadele trufiei, buruiana căreia s'o stărpim din sufletele noastre, semănând în locul ei, gingașa floare a smereniei. Căci zicea Dumnezeuescul Dascăl: „*Învățați dela mine, că blând sunt și smerit cu inima*“ (Ioan 10, 20) și „*Că tot cel ce se înalță, smerise-va, iară cel ce se smerește, înălțase-va*“ (Luca 18, 14).

„*Drept aceea smeriți-Vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe pe voi la vreme cuvenită. Toată grija aruncând asupra Lui, că Acela se grijește pentru voi*“. (1. Petru 5, 6-7)

Pr. Ilie Hergan.

Tâlcuirea Sfintei Scripturi.

La început, când Dumnezeu a descoperit oamenilor învățătura Sa, aceasta nu se scria în carte, ci se da prin grai din tată în fiu. Pe atunci nici nu era nevoie de cărți, pentru că oamenii trăiau foarte mult. Unii atingeau frumoasa vârstă de 8-900 ani. Așa că unul și acelaș om avea posibilitatea să povestească generațiunilor descendente despre o întâmplare auzită sau văzută de el — sute de ani.

Mai târziu însă, când durata vieții oamenilor începu să se scurteze în mod simțitor, când oamenii începură să păcătuiască în măsură mai mare și să uite mai ușor pe Dumnezeu, atunci porunci Dumnezeu, ca învățătura Sa să fie scrisă pe hârtie, pentru ca în felul acesta să nu se mai dea uitării și să nu poată fi răstălmăcită și amestecată cu lucruri streine.

Cu neputință este însă ca toată învățătura divină descoperită oamenilor să se fi scris pe hârtie (Ioan 20, 30 și 21, 25).

Așa dar multe din învățăturile Domnului n'au fost scrise, ci s'au păstrat prin grai din tată în fiu și aceasta se numește: Sfânta Tradiție sau Predanie; iar învățătura descoperită de Dumnezeu și scrisă pe hârtie se numește: Sfânta Scriptură sau Biblie.

Astfel stând lucrurile, trebuie să știe fie-

care om, că noi, creștinii ortodoksi, avem ca izvoare în sfânta noastră biseică, de care ne folosim pentru ajungerea la scopul final: mântuirea sufletului și câștigarea împărăției cerului, atât Sfânta Scriptură, cât și Sfânta Tradiție care este o complectare a celei dintâi.

După ce am fixat aceste câteva puncte introductive, să trecem acum la tratarea subiectului nostru, pe care mi-l-a oferit un sectar baptist cu ocaziunea unei convorbiri ce-am avut cu dânsul, când îmi declama cu emfază următorul verset din Sfânta Scriptură:

„În vremea aceea, Iisus a luat cuvânt și a zis: Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor“, Matei 11, 25 precum și I. Cor 1, 27); versete cu ajutorul cărora voia sărmanul să-și susțină afirmația: că fiecare om are puțința de-a ceti, înțelege și tâlcui Sfânta Scriptură.

Indignat fiind de această cutezanță am răspuns atunci și acum pe această cale a scrisului tuturor aceluia, care sunt de socotința sectarului meu, cele ce urmează. Dar nu numai atât, ci prin enumerarea câtorva argumente scripturistice, voesc să pun la dispoziția cetitorilor și îndeosebi a preoților principalele arme de apărare și chiar de combatere a învățaturii baptiste cu privire la tâlcuirea Sfintei Scripturi.

Sfânta Scriptură este o carte scrisă sub însuflarea Duhului Sfânt (II Tim. 3, 16 și II Petru 1, 21) cu un cuprins adânc și greu de înțeles (II Petru 3, 16).

Este foarte adevărat că oricare om are dreptul de-a ceti Sfânta Scriptură, dar nu și de-a o tâlcui (II Petru 1, 20; Rom. 10, 15 și Iacob 3, 1-2). Dreptul de-a o tâlcui a fost dat numai celor pregătiți, aleși și înzestrați de Duhul Sfânt cu aceasta: Sfinților Apostoli și urmașilor lor: Episcopi, preoți și diaconi. (Matei 13, 11) Dar și aceștia sunt controlați în lucrarea grea a tâlcuirii Sfintei Scripturi de cei mai mari ai lor.

Că Sfânta Scriptură cuprinde în sine lucruri greu de înțeles dovedesc citatele: „Și alergând Filip l-a auzit cetind el pe proorocul Isaia și-a zis: oare înțelegi cele ce citești? Iar el a zis: cum voi putea de nu mă va povățui cineva?... rogu-te pentru cine zice proorocul acesta?“ (Fapte 8, 30-31 și 34).

„..... sunt unele lucruri cu anevoie de înțeles pe cari cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte scripturi spre a lor perzanie (II Petru 3, 16).

„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită pentru cei ce sunt pe calea perzării, căror

mințe necredincioasă a orbit-o Dumnezeu veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Christos, care este chipul lui Dumnezeu“. (II Cor. 4, 3-4 asemănător Evrei 5, 11-12 și Ioan 16, 12).

Că dreptul de-a tâlcui Sfânta Scriptură, îl au numai anumiți oameni, mai dovedesc și următoarele versete:

„Pe unii i-a pus Dumnezeu în biserică mai întâi: apostoli, al doilea: prooroci, al treilea: învățători... Oare toți sunt apostoli? Oare toți sunt prooroci? Oare toți sunt învățători?... Oare toți pot să talmăcească?“ (I Cor. 12, 28-30 precum și Efes. 4, 11).

Acei oameni cari au dreptul și puțința de-a tâlcui Sfânta Scriptură sunt urmașii Apostolilor Episcopii și trimișii lor preoții și diaconii. (Preoții socotindu-se de urmași ai învățăcelor Domnului, iar diaconii urmașii celor șapte diaconi).

Apostolilor li-s'a poruncit: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura“ (Marcu 16, 15) și... vouă vi s'a dat să cunoașteți tainele împărăției cerului, pe când aceluia (poporului) nu li s'a dat.“ (Matei 13, 11).

Dela Apostoli a trecut această însărcinare și înzestrare și la urmașii lor legitimi: cari formează la un loc așa numita: ierarhie bisericească.

Astfel fiind situația numai încape îndoială că numai preoții sfintei noastre biserici au darul de-a tâlcui Sf. Scriptură și nu fiecare om după cum îl taie capul.

Acelora însă dintre creștinii din zilele noastre, cărora le place să-și dea aere de învățători și tâlcuitori ai Sf. Scripturi, fără ca să aibe apostolie (Rom. 10, 15), le dăm părintescul nostru sfat ca: „... fiecare întru ce a fost chemat, întru aceea să rămână înaintea lui Dumnezeu (I Cor. 7, 24)“.

Pr. Valeriu Popescu

În ce sens a fost Vergil un precursor al creștinismului?

Traducere din Gaston Boissier (d'n franțuzește).

Dacă Vergiliu n'ar fi făcut altceva decât să amestece laolaltă, în concepțiile sale religioase, elementul antic

Notă. Gaston Boissier, (1823-1908) scriitor filolog și istoric francez, fost secretar perpetuu al Academiei Franceze, imbină erudiția cu o neîntrecută artă de a scrie în operele sale din domeniul lumii antice. Cărțile sale „Cicéron et ses amis“, „La religion romaine“, „La fin du paganisme“ sunt foarte apreciate. Pasagiul acesta e luat din opera „La religion romaine“, vol. I. p. 255-262 și p. 313-314. Bibliothèque d'Histoire. Ediția 7-a Hachette. Paris.

și modern, prezentul și trecutul, el nu s'ar deosebi deloc de oamenii epocii sale. Într'adevăr, religia tuturora se compunea atunci din acest amestec de elemente vechi și noi. Dar cei mai mult, el pare că a presimțit momentan credințele viitorului. Poesia sa pare că are câteodată unele accente creștine; se întâmplă că exprimă sentimente cari, fără a fi cu totul străine păgânismului, îi sunt mai puțin obișnuite și în poema lui găsim o culoare generală care nu e cu totul a celorlalte opere inspirate de religiunile antice. Vergiliu are oroare de război, cu toate că l-a cântat adesea, și condamnă cu asprime „nebulnia criminală a luptelor (scelerata insania belli“ En. VII 461) Într'o poemă destinată să celebreze pe regii, fiii ai zeilor, găsește prilej să vorbească cu emoțiune despre cei slabi și umili. E plin de duioșie pentru cei nenorociți și cei apăsați, compătimente durerile omenesii (Sunt lacrymae rerum! En. I. 462). Eroul său atât de trist, atât de neîncrezător în puterile sale, atât de pregătit pentru toate sacrificiile, atât de ascultător față de voința cerească, are deja unele trăsături ale unui erou creștin. Pe lângă toată micimea zeilor păgânismului pe care nu putut-o corija cu desăvârșire, cu toate că a atenuat-o mult, ne surprinde idea înaltă pe care și-o face despre divinitate. El o privește ca ultima resursă a nenorociților pe cari lumea îi vatămă. Spiritelor violente cari disprețuesc umanitatea și cari nu au teamă de nici o putere, li reamintește că există zei și că ei nu uită nici virtutea nici crima. Pe aceștia îi prezintă acordând aceluia cari au făcut o faptă bună, și cea mai curată răsplată: bucuria sufletească, satisfacțiunea după săvârșirea unei fapte bune. Lor se adresează lumea înainte de toate când e atinsă de vreo durere interioară; ea se duce în templele lor să-și ceară ertare la picioarele altarelor. În prezența lor omul e umil și respectuos: „Aruncați-vă numai ochii asupra noastră, li se zice, și dacă găsiți că pietatea noastră merită, accordați-ne ajutorul vostru“. Dacă ei refuză, omul se resemnează. Chiar când mânia lor cade asupra unui om de omenie, când lovește și perde o națiune nevinovată, nimenea nu murmură. „Zei au vrut-o“. (Dis aliter visum) și cu toții se supun fără revoltă voinței lor.

E ușor de înțeles că aceste frumoase pasagii au izbit pe creștinii care le citeau. Regăsind în Eneida sentimentele cari li erau atât de familiare, ei au trebuit să aibe de curând ideea și dorința de a-și apropria (însuși) pe Vergil.

Ecloga patra păru că le acordă dreptul la aceasta. E inutil să reintrăm în toate desbaterile acărui pretext a fost această eclogă și cari sunt exhauriate astăzi. Ajunge se ne reamintim că ea cântă nașterea unui copil miraculos care trebuie să readucă epoca de aur pe pământ. Devremece acest copil nu e desemnat în mod clar, iar critica nu a putut să cadă de acord pentru a ști cine a fost acesta, creștinii s'au încredințat că Vergiliu vruse să anunțe nașterea lui Christos. Un spirit preventiv putea ușor să creadă acest lucru. Frumoasele descrieri și marele făgădueli pe cari le împarte din belșug poetul, cea emoțiune a naturii, acele tresăriri ale pământului și a eroului cari salută pe copilul divin, cea fericire prezisă omenirii de când va fi descins din înălțimile cerurilor, cea reînnoire și ca să ne exprimăm așa, cea renaștere, pare că se potrivesc cu totul Mântuitorului și un credincios convins nu le putea aplică decât lui: „Către cine altul“, zice Sf. Augustin, putea să adre-

seze un om cuvintele acestea: „Sub auspiciile tale ultimele urme ale fărădelegii noastre se vor șterge, iar pământul va fi slobozit de spaima sa perpetuă“? Chiar în detaliile și în stilul eclogiei, creștinii credeau că regăsesc expresiunile simbolice din limba lor religioasă: aceste imagini ale turmei și ale păstorului, cari li erau atât de familiare, amintirea acele greșeli strămoșesti acărei urme trebuiesc șterse, mențiunea morții șerpelui, cari li reaminteau cărțile lor sfinte, au sfârșit prin a-i convinge că de bună seama Christos e acela despre care a vrut să vorbească poetul. Se povestea că în totul persecuției lui Deciu, trei păgâni din sudul Italiei, fură convertiți în urma cetirii lui Vergiliu și că ei veniră să se ofere martiriului. În discursul său către părinții sinodului din Nicea, Constantin n'a esitat să se sprijinească pe ecloga patra a lui Vergiliu și să traducă cea mai mare parte din ea, pentru a stabili divinitatea lui Christos. Opiniunea, care făcea din Vergiliu un văzător și un apostol, primi în felul acesta un fel de consacrare solemnă. Ea n'a fost trasă la îndoială în evul mediu.

Era obiceiul atunci, în anumite țări, că în ziua de Crăciun se aduceau în naosul bisericii toți profeții cari au anunțat venirea lui Christos și lumea le invită unul după altul să vină se repete prezicerile lor înaintea poporului. După Moise, Isaia, David și celelalte personaje ale legii celei vechi, chemară pe Vergil: „Hai — i-se zicea — profet“ al păgânilor, vino și dă mărturie despre Christos!“ Indată Virgil înainta împodobit cu vestminte bogate sub forma unui tânăr și pronunța aceste cuvinte, cari nu sunt decât o variantă ușoară a unui vers din ecloga sa: „O nouă rasă descinde din cer pe pământ“.

Opiniunea aceasta luată „ad litteram“ e desigur falsă. Christos nu s'a născut la 714 sub consulatul lui Pollion; el s'a născut cu patruzeci de ani mai târziu: eroarea ar fi de nescuzat la un profet. Heyne remarcă deasemenea că, cu excepția câtorva pasagii, originile și inspirația eclogiei lui Vergiliu sunt cu totul păgâne. Ceeace cântă dânsul nu este în urma urmelor decât vrâsta de aur a legendelor: florile și fructele, cari nasc fără cultură, stejarii, cari destilă mierea, chiorchina de struguri, care atârână de tufiș, turmele cari aduc dela sine ciobanului ugerile lor pline etc. Aceste imagini sunt bine cunoscute. Ele vin dela poezii grece și nu din cărțile sfinte. Totuși, e o latură prin care ecloga patra poate fi atașată creștinismului: ea ne descopere o anumită stare a spiritelor, care n'a fost fără folos pentru progresul rapid al creștinismului. Era o părerea acreditată pe vremea aceea faptul că lumea epuizată a ajuns la o mare criză și că o revoluție se prepară, care îi va reda tinerețea. Nu știm unde s'a născut ideea aceasta, dar ea s'a răspândit pretutindeni. Înțelepții antichității aveau obiceiul să împartă viața universului într'un număr oarecare de epoci și credeau că după ce s'au scurs aceste epoci, ciclul întreg reîncepe; or, în momentul acesta, profeții, prezicătorii, separați pe celelalte chestiuni, sunt de acord în a crede că lumea a sosit la finea unuia dintre perioadele lungi de felul acesta și că reînnoirea era aproape. Până ce discipolii lui Pithagora și ai lui Platon stabileau că marele an fiind terminat, toate astrele se vor găsi din nou în poziția pe care o ocupau la originea lucrurilor, aruspicii etrusci citeau în cer că secolul al zecelea, secolul ultim a sosit, iar orficii preziceau venirea apropiată a domniei lui Saturn, adică reînnoirea vrâstei de aur. Oracolele sibiline se pătrunseră de opiniunea aceasta

și o răspândiseră în popor. Ele se bucurau pe timpul acela de o mare trecere. Cărțile sibiline pe care Tarquin le cumpărase dela Sibila din Cumae și pe care Roma le consulta cu atâta pietate în cursul atâtor secolii, nu mai existau: au perit sub Sulla, în incendiul Capitolului. S'a făcut cercetări, după altele de felul acesta în orașele Italiei meridionale, a Greciei și a Asiei, pentru a le așeza în Capitolul nou. Această căutare contribuia fără îndoială la acreditarea lor; exemplare din acestea soseau din întreg orientul unde aceste se găseau în număr mare și până în momentul când August dete ordinul să fie urmărite și aruncate în foc, Roma a fost inundată de ele. În felul acesta, ori unde își întorcea omul urechea, nu se auzia decât vocea prezicătorilor sau a înțelepților care anunța apropierea timpurilor noi. Aceste preziceri se adresau nenorociților cari au trecut prin războaiele civile, cari au asistat la proscricțiuni și cari încercau nevoia de a se consola de miseriile vieții reale prin aceste tablouri chimere ale prosperităților viitoare; ele nu puteau să nu fie primite cu aviditate. Pretutindenea domnea atunci un fel de fermentațiune, de așteptare neliniștită și de speranță fără margine. „Toate creaturile suspină, zicea Sf. Pavel, și sunt ca în chinurile facerii.” (Rom. VIII. 12.) Principala interes al versurilor lui Vergiliu e de a ne păstra o suvenire oarecare despre această stare a lucrurilor. E cu atât mai important să cunoaștem starea aceasta cu cât creștinismul a profitat de ea mai mult. Filosofii, aruspicii caldeeni lucrau pentru creștinism fără să știe. Toate acele profeții cari inflăcărau imaginațiunile bolnave îi preparau discipoli. Grație lor, lumea îl dorea fără să-l cunoască și astfel îndată ce apărură creștinismul, săracii, desprețuiții, nenorociții, toți aceia cari nu trăiau decât din spercințe confese și cari așteptau cu grijă realizarea visurilor lor devenisă pentru creștinism o cucerire atât de ușoară.

Numai în înțelesul acesta avem dreptul să facem din Vergil un fel de precursor al creștinismului. El era unul dintre aceia cari i-au croit drumul și l-au ajutat, fără să știe, să cucerească lumea. Dante a exprimat ideea aceasta printr'o comparație mișcătoare, când îl compară „cu omul care pornește noaptea, purtând în urma lui o făclie de care el nu profită, dar care luminează acelor cari îl urmează.” Dacă el însuși n'a fost creștin, scrierile sale predisuneau pentru creștinism, deasemenea creștinismul nici nu l'a tratat vreodată cu desăvârșire ca pe un străin. O legendă care fu răspândită în evul mediu povestea că Sf. Pavel, trecând la Neapole, a cerut să fie condus la mormântul lui Vergil „Apostolul, se zice, se opri înaintea mausoleului și vărsă pe peatra mormântală o rouă de lacrimi pioși. Ce om aș fi făcut din tine, spune dânsul, dacă te-ași fi găsit în viață, mai marele profeților!”

Ad Maronis mausoleum
Ductus, fudit super eum
Piae rorem lacrimae,
„Quem te, inquit, reddidissen,
Si te vivum invenissem,
Poetarum maxime!”

Nu putem pretinde fără îndoială că ideile lui Vergiliu au fost noi, filosofii le-au desfășurat adesea în operele lor, ba câteodată ele erau de o origine cu mult mai veche decât dânsii. Dar, dacă ideile pe cari le dezvoltă Vergil nu erau cu totul noi, putem spune că la Roma cel puțin, ele n'au eșit de loc încă din școlile filosofilor și dintr'un cerc mic al oamenilor de

litere. Dânsul le-a luat de aici, pentru a le răspândi Prin felul abil cum le prezintă, a familiarizat lumea cu ele. Cum ele sunt amestecate în operele sale cu legende și tradiții antice, au fost primite de mulțime fără prea multă surprindere și s'au insinuat până la profunzimi unde nu au mai pătruns înaintea lui. Expunându-le în versuri frumoase, într'o poemă care fusese în cursul mai multor secole cea mai populară dintre toate cărțile, le-a fixat în memoria oamenilor.

Mai multe dintre ideile sale au devenit mai târziu idei creștine. Ele avură atunci cu atât mai puțină greutate de a pune stăpânire pe spirite, cu cât Vergil le-a pregătit dinainte ca să fie bine primite. Creștinismul admite judecata morților, pedeapsa celor răi, răsplata celor buni, necesitatea pentru sufletele vinovate de greșeli ușoare de a trece prin focul care curăță (purgatorius ignis); învață originea divină a sufletului și răboirea lui cu trupul, care vrea să-l înjosească spre pământ. Pentru el viața viitoare este viața adevărată; creștinul trebuie să-și petreacă timpul să se prepare pentru ea și să-o aștepte, și putem spune cu Vergil că, de pe acest pământ, pe care-l privește ca un loc de surghiun, își întinde mereu mâinile către malul opus: „tendebantque manus ripae ulterioris amore”. Această conformitate manifestă cu doctrinele creștine trebuie să fi dat o mare popularitate cărții a șasea din Eneida. Vedem că e citată de mai multe ori de către părinții bisericii: Sf. Ambrosie se servește de ea pentru a stabili că păgânii au întrevăzut credința în Duhul Sfânt. Poeții creștini se inspiră din ea cu predilecție; ei imită și copiază câteodată descrierile lui Vergil când vreau să zugrăvească iadul sau raiul. S'au găsit în fine versuri de-ale lui până și pe mormintele catacombelor, alături de semnul crucii și de monograma lui Christos. Această apropiere, care n'a isbit atunci pe nimenea, nu trebuie să ne mai surprinză azi; ea e naturală și legitimă. Examinarea cărții a șasea pe care o făcărăm, ne aduce la aceleaș rezultate, ca și studiul Eneidei în general: Vergil ne face să atingem punctul unde spiritul antic, ajuns la maturitatea sa, luminat prin experiență, curățit prin filosofie, plin de sentimentul instinctelor și trebuințelor noi ale umanității, dădea mâna spiritului modern și conducea la creștinism.

D

Despre suflet.

În vorbirea noastră zilnică, în cetitul nostru, dar mai ales când cercetăm sfintele slujbe dumezești, avem adeseori ocazia să auzim de *suflet*, de *mântuirea sufletului*, de *salvarea lui*.

Și fie că auzim de el în biserică, fie că auzim aiurea, nu ne batem mult capul cu sufletul. Dimpotrivă dacă am auzi de pildă vorbindu-se de *bani*, am ciuli îndată cu urechea, pe urmă ne-am amesteca în vorbă, căci acesta, banul, interesează pe om mai mult decât sufletul său.

Dar să ne oprim puțin; să nu judecăm înainte de a cunoaște pricina *răului*, căci fără îndoială este un rău a nu da grijă cuvenită

sufletului. Să vedem dacă știm noi ce este sufletul, dacă este trebuință de a griji de sufletul nostru și în sfârșit folosul nețărnut ce-l avem de pe urma grijei de suflet.

*

Ce este dar sufletul!

Sufletul este o scânteie dumnezeiască în om. Dar cu aceasta n'am înțeles totul, căci n'am spus totul.

Omul este o ființă compusă din două elemente (lucruri) cu totul diferite, și anume din corp și din suflet. (Ele sunt diferite, deoarece corpul este muritor, iar sufletul nemuritor). Corpul iarăș se compune din mai multe părți, cap, trunchi, membre, pe cari le știm cu toții; acestea sunt lucruri materiale, căci le vedem cu ochii. *Sufletul însă e nevăzut.* Despre existența lui, direct, adecă prin mijlocirea simțurilor, nu ne putem convinge. Dar atunci cum aflăm despre starea, despre existența sufletului? Indirect adecă mijlocit constatăm și această existență; anume iată cum: întâiu, corpul fără de suflet este mort. Corpul fiind compus din elemente materiale ar sta lănced, nemișcat, dacă sufletul nu i-ar da mișcare, viață. Sufletul este dar ceva viu.

Al doilea, cunoaștem sufletul după manifestările lui dinafară. Bucuria, întristarea, iubirea și ura sunt totatătea manifestări sufletești. Ele se văd, și de cele mai multeori îndeamnă pe om la *fapte*. Faptele — de sine înțeles — se produc în văzul și auzul tuturor; în orice caz pe calea simțurilor noastre, luăm cunoștință de existența lor. Se poate însă tot așa de bine ca sufletul să nu se exteriorizeze numai decât și numai în fapte materiale. Bunătatea este o notă, o însușire sufletească, poți fi bun cu cineva mângâindu-l în starea lui nenorocită, și cu aceasta încă ai savârșit un lucru bun.

Sufletul față de corp este întocmai ca cerul față de pământ. Unul reprezintă nervul de viață curată, neprihănită, celalalt ogorul în care ea activează: lucrezi bine acest ogor, îl sameni la timp, roada lui este bună, la dincontra, spinii și pălămida sunt stăpânii lui...

Spuserăm mai sus, că sufletul este o scânteie dumnezeiască. Și după ce cunoaștem caracterul nemuritor al sufletului, cunoaștem de ce este el scânteie divină. Dumnezeu, care este nemuritor, făcând pe om după chipul și după asemănarea Lui (Facere 1, 26), prin însușirea Sa faptă a Sa i-a dat omului ceva din însușirea Sa.

Mare lucru și minunat unul ca acesta, omul să aibe ceva din ceace are Dumnezeu! Să-i dai omului suflet nemuritor, suflet sădit cu bunătate, cu milă, iertare, răbdare și cu toate virtuțile și minunățiile visteriei dumnezeiești!

Ca un mănunchi făcut din cele mai frumoase și mirositoare flori, așa este *sufletul întreg, sufletul sănătos*. Florile cari împodobesc acest suflet sunt așadar, virtuțile, dintre cari cea mai mare este dragostea. Dară religia noastră creștină cunoaște mai multe virtuți; așa credința și nădejdea, apoi bunătatea, mărinimia și încă multe altele.

Și precum florile unei grădini frumoase au trebuință de lumina soarelui și căldura lui, de apă și de aer, totașa are anumite trebuințe sufletul omenesc. Hrana cea fără de sfârșit a lui o formează cuvântul lui Dumnezeu. Acesta e hambarul vecinic pe care *furii nu-l sapă și moliiile nu-l mănâncă*. De aci se revarsă belșugul dragostei, al iertării și al tuturor bunurilor ziditoare de suflet; de aci isvorul lor, de aci binecuvântarea lor!... Câtă vreme omul știe să prețuiască acest tezaur, câtă vreme sufletul său primește nevestejită hrana ascunsă într'ânsul, el nu are motiv să se întristeze pentru acest suflet, pentru sănătatea și mântuirea lui.

Cuvântul lui Dumnezeu se cuprinde în cărțile Sfintei Scripturi și în lăsamântul nescris al Tradiției sfinte.

Cuvântul acesta constă dar dintr'un mănunchiu mare de învățături, de sfaturi, de porunci, brodite parte pe istoria poporului ales, parte pe istoria sfântă, începând cu Răscumpărarea noastră. În Biblia Testamentului vechiu aflăm o seamă de învățături. Așa, că Dumnezeu a creat lumea cu tot ceace este în lume, că El a creat pe om; Dumnezeu este Duh, ș. a. Între sfaturi amintim dese povățuiri și admonieri date poporului israelitean de Dumnezeu prin mijlocirea prorocilor mari și mici, pomeniți în Scripturi. Poruncile — dacă le luăm în considerare chiar numai pe cele dumnezeiești înscrise pe Tăbălele Legii și date lui Moisi pe muntele Sinai — încă sunt destule și grăitoare.

Sfânta noastră Biserică își întemeiază învățătura Sa pe aceste descoperiri ale Cuvântului lui Dumnezeu, cuprins în Legea Veche, Legea Nouă și în Sfânta Tradițiune.

Istoria Răscumpărării prin Intruparea, Patima și Invierea Mântuitorului, cine n'o cunoaște? Aci găsim exemplul nedescoperit încă în lume, când pentru *iubirea de oameni, Dumnezeu însuș se jertfește*. Omul răscumpărat cu scump sângele Său începe de-acum să aibe un rost mai înalt în viață. Dumnezeu se apropie de el, se coboară chiar la el, spre a-l deslega de feluritele legături pământești. El nu mai este rob nici păcatului, nici altuia. Aminte aducea, despre aceasta Sfântul Apostol Pavel Corintienilor când le scria:

cu preț sunteți cumpărați, nu vă faceți robi... decât lui Christos! Acela ne-a răscumpărat pe noi!...

Cuvântul lui Dumnezeu! Ce minunat izvor de înțelepciune, de bunătate și de virtute! Dar câți ne mai adăpăm astăzi la acest izvor? Câți ne răcorim sufletul cu înviorătoarea lui putere; câți mai respectăm — cel puțin — binefacerile sale de totdeauna?! Răspuns: nimeni sau aproape nimeni.

Iată, atunci înțelegem de ce sufletul ne este bolnav; de ce mântuirea de suflet a rămas o vorbă ce se aude numai în biserici, dar care va abate asupra capetelor noastre dreptatea lui Dumnezeu, crâncenă și scrâșnitoare de dinți, dar o dreptate deplină.

(Urmează).

ȘTIRI

Locale.

Duminecă după amiazi s'a ținut în sala de gimnastică a liceului „Traian Doda” din Loc adunarea generală a societății femeilor ortodoxe din Caransebeș. La ședința adunării generale, onorată cu prezența multor intelectuali, s'a prezentat raportul despre activitatea societății în anul trecut, 1930. Abia de trei ani înființată societatea are la activul său fapte creștinești frumoase și vrednice de toată încurajarea; zelul neobositei președinte D-ra Elena Biju este garanția cea mai bună, că societatea a apucat calea propășirii.

Intr'un număr viitor vom publica raportul general în întregime.

În cadrul *extensiunii universitare* a conferențiat Dl profesor I. Ștefănescu-Goangă, despre o nouă știință, *psihotehnica*.

Această știință, de dată relativ recentă, este într-adevăr importantă. Plecând dela ideea, că fiecare om reprezintă o energie, fiecare este o mică mașină în vastul angrenaj social, s'a ajuns la constatarea că aceste energii urmează a se folosi și aplica cât mai potrivit și cât mai bine, ca ele să nu se irosească zadarnic, aparatul social profitând la maximum de pe urma fiecăreia dintr'ânsele. Prin câteva proiecțiuni s'au ilustrat unele din experiențele făcute în temeiul acestei noi științe, îndeosebi în Germania, și cari dau rezultate incontestabil foarte bune.

Conferențiarul — captivat intru totul de această știință și de perspectivele ei — nu vede reabilitarea și refacerea vieții sociale, decât în funcție de triumful acestei științe...

Pentru suflet. Așa este a se considera modesta danie de 60 Lei, pe care un grup de soldați ai regimentului nostru de casă o face pentru „Piatra Scrisă”,... o *dajdic pentru suflet*. Din puținul lor acești credincioși soldați contribuie și ei cu ceva; este laudabil acest gest, cât mai ales laudabil este gândul de a contribui la o operă religioasă... Dumnezeu să le răsplătească din nesecatele vistierii ale darurilor Sale!

Preot tipograf. Părintele Gh. N. Dumitrescu-Bistrița, cunoscutul folklorist și director al revistei de muzică și folklor „Izvorășul”, este o curiozitate a proștii din biserica ortodoxă română prin faptul că prin sforțări de toată lauda a învățat arta tiparului și în orele libere lucrează la olaltă cu lucrătorii tipografiei Sfinției Sale, atât la culesul literilor, cât și la mașina de tipărit. Iată o ocupație foarte rară a unui frate preot, care știe cu ce lucru bun să se ocupe în timpul liber. La tipografia Sfinției Sale din satul Bistrița-Mehedinți se tipărește pe lângă revista „Izvorășul” și „Opaițul Satelor” reviste culturale proprii, dar și reviste din alte părți ale țării, precum și gazeta Diviziei 19 infanterie din Turnu-Severin „Armata Noastră”.

Frumoasă ocupație și multă cinste are între frații săi!

Institutul de bani „Comuna” din Căvaran a votat din fondul de binefacere pe seama eparhiei noastre suma de 500 lei, pentru care gest i-se exprimă mulțumită.

Mulțumită publică. Cu ocazia tradiționalei petreceri de Sf. Ioan, aranjată de Reuniunea Femeilor Române pentru regularea și infrumșetarea cimitirului ort. rom. din Caransebeș, au contribuit la succesul material al acestei petreceri prin mărinimoasele lor suprasolviri instituțiile și persoanele mai jos notate, cărora le aducem și pe această cale, cele mai sincere mulțumiri.

N. N. Lei 500, Banca Poporală s. a. 300, Prima cassă de păstrare 300, Banca Banatului s. a. 300, Comunitatea de avere un metru lemne de foc, Banca Graniței 200, Băncile Bănățene Unite 200. Dnii Nicolae Domăniașu, primar Lei 150, Gheorghe Neamțu dir. șc. norm. 150, I. Tătariu 100, Constantin Căltun 100, Indescifrabil 100, Augustin Muntean 100, Ilie Orzescu 100, Gh. Repede 100, Frații Vasilevici 100, Ioan Penția dir. 100, vād, Maria Müller 100, Antonie Sequens 100, T. Roșca 90, Halle 60, Valeria Segercian 80, M. Moaca 60, dna Dr. Petrovici 60, Toma Marșavina 60, N. N. 50, G. Stern 50, I. Ognanovici 50, E. Deac 50, A. Pasere 50, N. N. 40, N. N. 40, N. Borlovan 40, Indescifrabil 40, I. Voicău 40, Frenț Vuia 40, dna Dr. Pop 40, N. N. 30, Vrasda 30, Brânduș 30, vād, Bernat Friedmann 30, - Iliana Jacob 30, Corn. Radulovici 30, Anica Baloni 30, N. N. 20, N. N. 20, Ioan Lazar 20, Ana Martinescu 20, Maria Sgăvârdia 20, Maria Bria 20, Ana Muntean 20, N. N. 20, N. N. 20, Ion Muntean 20, Bașan 20, Dr. P. Barbu 20, Ioan Trulea 10.

Mulțumită publică. Mulțumim și pe această cale consiliului comunal din *Cârnecea* în general și în special Dlui primar Achim Petrica pentru graba de a ne fi rezolvit în mod atât de favorabil cererea punându-ne la dispoziție gratuit lemnele de construcție pentru clopotnița, ce vom ridica-o pe lângă capela noastră și care ne va aduce întotdeauna aminte de binefăcătorii noștri, cari intră în rândul ctitorilor bisericii din care se vor înălța rugăciuni pentru ei către Prea Înaltul, Celce răsplătește toate după vrednicie.

Comuna bis. ort. rom. Tievaniul-Mare.

Asociația corurilor și fanfarelor Române din Banat.

INVITARE

la

Adunarea generală ordinară,

ce se va ținea **Duminică, 15 Februarie 1931 la orele 11, în sala Teatrului din Lugoj.**

ORDINEA DE ZI:

1. Deschiderea adunării și constatarea membrilor prezenți.
2. Raportul secretarului gen., asupra activității Asociației.
3. Raportul casierului.
4. Raportul arhivarului.
5. Alegerea biroului și a comitetului Asociației și cooperarea membrilor în Comisia artistică.
6. Alegerea pe viață a membrilor onorar.
7. Stabilirea bugetului și utilizarea fondurilor Asociației.

Lugoj din ședința Comitetului, ținută la 18 Ian. a. c.

Secretar General,

Filaret Barbu

Președinte,

Prof. Iosif Velceanu

Art. 11. La adunările gen. participă cu vot decisiv pe lângă biroul și comitetul Asociației, toți esmișii de către membrii activi, și anume: președintele ori vicepreședintele, Dirigentul de cor ori măestrul de fanfară și câte un delegat.

Adunările gen. se consideră legal constituite dacă sunt prezenți delegați a cel puțin $\frac{1}{4}$ din șirul membrilor activi.

Spre știre. Adunării gen. îi premerge, la orele 10 în Sala Teatrului din Lugoj *examenul dirijorilor de cor și al măestrilor de fanfare*, se va ținea cu candidații ce au urmat cursurile de pregătire, la Conservatorul popular de muzică din Lugoj, sub Dir. D-lui Filaret Barbu, decernându-li-se diplome și certificate de absolvire.

Invităm la acest examen pe toți dirijorii, măestrii și delegații societăților noastre corale și de muzică instrumentală, spre a se convinge, cât de necesară este această școală, și la ce spor frumos s'a putut ajunge.

Asociația crede că acest prilej va servi drept indemn tuturor dirijorilor și măestrilor de a urma cursurile ce se vor continua în viitor.

Dir. Conservatorului.

Tipografia și Librăria Diecezană Caransebeș.

Este înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți românești literare și științifice, requizite școlare și de birou.

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile.

Legătorie proprie.

Convocare.

Domnii acționari ai societății Depozitul de bere „Dacia” sunt invitați la

adunarea generală extraordinară

care se va ținea în Caransebeș la **15 Februarie 1931 oara 10 a. m.** în biroul depozitului.

ORDINEA ZILEI:

1. Alegerea a doi acționari pentru autentificarea protocolului.
2. Raportul direcțiunii despre abdicarea a doi membri din consiliul de administrație și doi censori.
3. Modificarea articolelor 11 și 41 ale statutelor.
4. Complectarea membrilor din consiliul de administrație și de censori prin alegere.
5. Eventuale propuneri.

Direcțiunea.

N. B. Conform statutelor, acționarii cari doresc a lua parte la adunarea generală, personal, sau prin plenipotențiații lor, sunt obligați ca înainte de ținerea adunării generale cu 8 zile să depoziteze acțiunile lor împreună cu cupoanele scadente la casieria noastră

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș

Nr. Port. 82 1930.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 5113/1929 efectuându-se execuțiunea la 19 Februarie 1930 în favorul următorului Radu Gheorghe reprezentat prin avocatul Dr. Gheorghe Băican domiciliat în Caransebeș pentru suma de 2500 Lei capital și acces. mobilele sechestrare cari s'au prețuit în 6000 Lei și anume: doi boi suri de 7—8 ani se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 1322/1930 G. pentru încasarea creanței de 2500 Lei — bani capital cu 12% interese din 20 Iunie 1929 și spescele de 1940 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 16 Februarie 1931 la orele 10 a. m. în comuna Ohababistra la locuința următorului** și toți aceia cari au voie de a cumpăra, sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus în baza art. 107, 108, din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a Legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 20 Ianuarie 1931.

Șef Portărel **Radulescu**

„MUNTEANA“ Cassă de păstrare societate pe acții în Cornereva.

Convocare.

Domnii acționari ai Cassei de păstrare societate pe acții „MUNTEANA“ din Cornereva sunt invitați a participa la a

XXVI-a adunare generală ordinară,

care se va ține la **1 Martie 1931 oarele 2 p. m.** în localul institutului cu următoarea

Ordine de zi:

1. Deschiderea adunării, numirea de către președinte a unui notar și 2 verificatori.
2. Raportul Consiliului de Administrație despre gestiunea anului 1930, prezentarea bilanțului, raportul Comitetului de Censori și darea absoluturului, decidere asupra împărțirii beneficiului realizat.
3. Alegerea Consiliului de Administrație.
4. Alegerea Comitetului de Censori.
5. Propuneri, intrate conform statutelor.

Consiliul de Administrație.

Pentru a putea exercita dreptul de votare, domnii acționari sunt rugați să-și depună acțiunile la institutul până la 29 Februarie 1931 ora 10 a. m.

ACTIVA**CONTUL BILANȚ LA 31 DECEMBRIE 1930****PASIVA**

Casa în numerar	142.133	Capital societar	300.000
Cambii de bancă și ipotecare	3,108.106	Fond de rezervă general	120.000
Conturi curente acoperite	285.333	Fond de rezervă pt. dubioase	54.300
Efecte	50.000	Fond cultural	877
Bănci	59.899	Depuneri spre fructificare	1,812.132
		Reescont	670.415
		Credite de cont-curent	489.920
		Dividende nereclamate	12.343
		Interese transitorii	105.143
		Beneficiu net	80.341
	3,645.471		3,645.471

PERDERE**CONTUL PROFIT ȘI PERDERE****PROFIT**

Interese după depuneri	218.221	Dobânzi la scont	325.183
Interese după cont-curent	92.958	Dobânzi la efecte	8.193
Interese după reescont	131.532	Proviziuni	
Impozite	58.245		
Salarii	69.700		
Spese	39.935		
Chirie	12.000		
Beneficiu net	80.341		
	702.932		702.932

Cornereva, la 31 Decembrie 1930.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Ioan Grozăvescu m. p. Gheorghe Belcota m. p. Petru Fotoc m. p. Ioan Armaș m. p.
Grigore Vasilescu m. p. Dr. Liviu Grozăvescu m. p. Petru Belcota m. p.

Subsemnatul Comitet de Censori, examinând conturile prezente, le-am aflat în ordine și consonanță cu registrele institutului.

Isidor Tătariu m. p. Carol Schwab m. p. Ioan Duicu m. p.
Ion Radulescu m. p. Gheorghe Cristescu m. p.

„BANCA POPORALĂ“ INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII CA SOC. PE ACȚII ÎN CARANSEBEȘ.
 Filiale: Bozovici, Teregova, Mehadia și Buziaș. Telefon Nr. 43. Expozituri: Eșelnița și Sacul.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai institutului „Banca Poporală“ din Caransebeș sunt invitați la a

XXIV-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Caransebeș la 26 Februarie 1931 la 12 ore a. m. în localitățile institutului.

ORDINEA DE ZI:

1. Deschiderea adunării generale, designarea notarului și a doi acționari pentru verificarea procesului verbal.
 2. Bilanțul anual. Raportul Consiliului de administrație și al Consiliului de cenzori. Darea absoluturului pe anul 1930.
 3. Distrbuirea beneficiului net.
 4. Modificarea art. 4 și 5 din statute.
 5. Propuneri în sensul statutelor.
- Caransebeș, la 28 Ianuarie 1931.

Consiliul de Administrație.

N. B. Domnii acționari, cari voesc a participa la adunarea generală în persoană sau prin plenipotențiat, sunt rugați în sensul statutelor a-și depune acțiunile în Caransebeș la Institutul nostru ori la filialele din Bozovici, Teregova, Mehadia, Eșelnița și Sacul, afară de acestea la Institutele care sunt membre ale însoțirii „Solidaritatea“.

ACTIVA

CONTUL BILANȚ LA 31 DECEMBRIE 1930

PASIVA

Casa în numerar	4,608.726		Capital societar		10,000.000
Bon la Banca Națională a României	20.744	4,629.470	Fond de rezervă	2,300.000	
Cambii de bancă	41,392.801		Fond de penzie	650.000	
Cambii cu acoperire ipotecară	28,370.796	69,763.597	Fond pentru creanțe dubioase	300.000	3,250.000
Debitori în Cont-Curent		5,407.877	Depuneri spre fructificare pe livret	59,004.918	
Efecte publice și acțiuni	1,100.000		Depuneri în Cont-Curent	719.088	59,724.006
Efectele fondului de penzie	600.000	1,700.000	Cambii reescontate	5,291.380	
Casa institutului (Piața Grânelor)	400.000		Credit pe depozit la Banca Națională a României	310.000	
Casa filialei n. din Bozovici (Prăvălii, otel etc.	800.000		Cont-Curent la Bănci	272.586	5,873.966
Casa filialei n. din Eșelnița	40.000		Dividende nereclamate		187.399
Vila „Dora“ din Băile-Herculane	1,200.000	2,440.000	Diverse conturi creditoare		1,186.718
Imobile (de vânzare)		1,000.000	Dobânzi cuvenite anului 1931		1,811.285
Aranjament		2	Beneficiul net		2,877.572
		84,940.946			84,940.946

DEBIT

CONTUL PROFIT ȘI PERDERE

CREDIT

Interese la depuneri spre fructificare	6,578.496		Dobânzi dela împrumuturi și comisioane	12,058.651	
Interese la reescont	580.152	7,158.648	Venit dela efecte publice și acțiuni	130.371	
Salare, adause de scumpete și reit de cvartir	1,696.120		Venite dela imobile	490.406	12,679.428
Registre, imprimate și spese de birou	195.492				
Chirie	119.800	2,011.412			
Impozite cătră stat și comună		410.432			
Dotarea fondului pt. creanțe dubioase		221.364			
Beneficiul net		2,877.572			
		12,679.428			12,679.428

Caransebeș, la 31 Decembrie 1930.

Pentru contabilitate:

I. Tătariu m. p.
Director general.

Constantin Călțiu iun. m. p.
Director, expert contabil.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Andrei Ghidiu m. p. președinte.

Dr. Petru Barbu m. p. v. președinte. Aureliu Spătan m. p. Aurel Moaca m. p. Alexandru Bona m. p.
Gheorghe Noaghea m. p. Ioan Geția m. p. Iancu Bacila m. p. Ilie Socaciu m. p.

Subsemnatul Consiliu de Cenzori am examinat și revidat conturile prezente și le-am aflat în deplină ordine și în consonanță cu registrele institutului.

Caransebeș, la 29 Ianuarie 1931.

Romul G. Ancușa m. p. președinte.
Dr. Dimitrie Ciurciu m. p.

Romulus Boldea m. p.
Nicolae Ivanescu m. p.

Ioan Popoviciu m. p.
Dumitru Rădac m. p.
expert contabil.